

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **T-Mobile Czech Republic a.s.**, IČ: 649 49 681, se sídlem Tomíčková 2144/1, Praha 4, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2006, čj. 28799/05-611/IV. vyř., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2008, č. j. 8 Ca 256/2007 - 106,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný vydal dne 15. 3. 2006, pod čj. 28799/05-611/IV. vyř., rozhodnutí, kterým ověřil, že „výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004 předložené společností **ČESKÝ TELECOM, a. s.**, dopisem čj. 136/2005- RIU-REG III. vyř., dne 29. 7. 2005 v části A ve verzi po mimořádném odpisu realizovaném v roce 2003 (*impairmentu*) činí 302 622 498 Kč.“ V poučení žalovaný uvedl, že proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání k předsedovi Rady žalovaného.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce rozklad, který však byl rozhodnutím předsedy Rady žalovaného ze dne 4. 6. 2007, čj. 19 102/2007-603, podle § 60 spr. ř. (v celém textu míněn zákon č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů; s účinností od 1. 1. 2006 zrušen a nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním

řádem, ve znění pozdějších předpisů - pozn. soudu) jako nepřipustný zamítnut, neboť opravný prostředek byl podán neoprávněnou osobou.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2006, čj. 28799/05-611/IV. vyř., napadl žalobce žalobou. Žalobce k tomu uvedl, že není oprávněn podat žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného v režimu soudního řádu správního, neboť žalobu může podat pouze účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo. To žalobce dovodil ze skutečnosti, že předseda Rady žalovaného pravomocně svým rozhodnutím ze dne 4. 6. 2007, čj. 19 102/2007-603, určil, že žalobce není účastníkem řízení o ověření výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004. Žalobu tudíž žalobce podal s ohledem na tvrzený přímý účinek čl. 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2002/21/ES o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) [dále též „rámcová směrnice“], který mu zakládá právo na podání opravného prostředku.

Městský soud v Praze žalobu žalobce napadající rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2006, čj. 28799/05-611/IV. vyř., svým usnesením ze dne 30. 1. 2008, čj. 8 Ca 256/2007-106, odmítl. V odůvodnění rozhodnutí soud uvedl, že předmětem soudního přezkumu je prvoinstanční rozhodnutí správního orgánu. Podle § 5 ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. je nepřipustná žaloba, pokud žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon. Soud vyjádřil právní názor, že žaloba směřuje proti rozhodnutí správního orgánu, který ve věci ověření ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004 rozhodoval jako správní orgán prvního stupně. Proti tomuto rozhodnutí měl účastník podle jeho poučení právo podat odvolání. S ohledem na tyto skutečnosti proto soud žalobu žalobce jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

Ve včasné kasační stížnosti namítl žalobce (dále též „stěžovatel“) nezákonnost rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby. Stěžovatel dále uvedl, že toto rozhodnutí soudu je navíc nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože se soud nevypořádal s žalobní argumentací ohledně přípustnosti jeho žaloby. Podle stěžovatele mu čl. 4 odst. 1 rámcové směrnice zaručuje právo podat opravný prostředek proti rozhodnutí národního regulačního úřadu, neboť je jeho rozhodnutím dotčen.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti argumentuje tím, že ačkoliv je podle zmíněného článku rámcové směrnice dotčen výše uvedeným rozhodnutím žalovaného, podle českého práva nemá právo na přezkum tohoto rozhodnutí, neboť pravomocným rozhodnutím předsedy Rady žalovaného ze dne 4. 6. 2007, čj. 19 102/2007-603, bylo určeno, že stěžovatel není účastníkem řízení o ověření prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004. Z toho stěžovatel dovozuje nemožnost podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2006, čj. 28799/05-611/IV. vyř., neboť podle § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. může podat žalobu pouze účastník správního řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo. Stěžovatel však dovozuje, že žaloba je přípustná s ohledem na přímý účinek čl. 4 odst. 1 zmíněné rámcové směrnice. Tyto své závěry stěžovatel dokládá obsáhlými vyjádřeními zahrnujícími judikaturu českých správních soudů a Soudního dvora Evropských společenství. S ohledem na tyto skutečnosti proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud

usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2008, č.j. 8 Ca 256/2007 - 106, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti žalobce nevyjádřil.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle něhož lze podat kasační stížnost z důvodu nezákonnosti rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Podle stěžovatele je tento důvod kasační stížnosti dán tím, že jeho žaloba byla s ohledem na přímý účinek čl. 4 odst. 1 rámcové směrnice přípustná a neměla proto být odmítnuta.

Nejvyšší správní soud neshledává tuto stížnostní námitku důvodnou. Soud prvního stupně totiž postupoval správně, když žalobu jako nepřipustnou odmítl. V posuzovaném případě stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2006, čj. 28799/05-611/IV. vyř., ač ji měl správně podat proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 4. 6. 2007, čj. 19 102/2007-603, o opravném prostředku stěžovatele. Předseda Rady žalovaného v uvedeném rozhodnutí určil, že stěžovatel není účastníkem řízení o ověření prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004 a jím podaný rozklad mu proto jako nepřipustný podle § 60 spr. ř. zamítl.

Skutečnost, že rozklad byl jako nepřipustný zamítnut, neboť byl podán osobou neoprávněnou nutně neznamená, že toto rozhodnutí je dále nenapadnutelné žalobou ve správním soudnictví. K týmž právním závěrům dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. 12. 2003, čj. 5 A 14/2002-35, publikovaném pod č. 287/2005 Sb. NSS, podle nichž *„rozhodnutí podle § 60 správního řádu je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.; k podání žaloby je legitimován účastník, jehož odvolání (rozklad) správní orgán zamítl.“* Nejvyšší správní soud dodává, že § 65 odst. 1 s. ř. s. nepoužívá pojem „účastník“, jak nesprávně dovozují stěžovatel, nýbrž dává aktivní žalobní legitimaci každému, *„kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, ...“*. To znamená, že pro podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. není rozhodující otázka účastenství žalobce ve správním řízení, nýbrž dotčení na (hmotných i procesních) právech žalobce v důsledku rozhodnutí správního orgánu. Teprve až podle § 65 odst. 2 s. ř. s. je k podání žaloby aktivně legitimován účastník řízení před správním orgánem, který není oprávněn k žalobě podle § 65 odst. 1 s. ř. s., pokud tvrdí, že postupem správního orgánu byl zkrácen na svých (výlučně procesních) právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že stěžovatel se měl správně bránit proti výše uvedenému rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 4. 6. 2007, čj.

19 102/2007-603, žalobou. Jak Nejvyšší správní soud zjistil z úřední činnosti, u Městského soudu v Praze je v současné době vedeno pod sp. zn. 8 Ca 255/2007, řízení o žalobě stěžovatele, která směřuje vůči zmíněnému rozhodnutí předsedy Rady žalovaného. V případě Nejvyšším správním soudem nyní posuzovaném však stěžovatel napadá žalobou rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, vůči kterému jsou ze zákona opravné prostředky přípustné, resp. právní úprava je nevylučuje. Z toho důvodu soud prvního stupně postupoval správně, když s poukazem na § 5, § 68 písm. a) a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobu stěžovatele pro nepřipustnost odmítl.

K námitce, že se soud nevypořádal s argumentací ohledně přípustnosti žaloby s ohledem na přímý účinek čl. 4 odst. 1 rámcové směrnice Nejvyšší správní soud uvádí, že v případě odmítnutí žaloby soud postupuje tak, že se nevypořádává s jednotlivými žalobními námitkami, nýbrž zkoumá, zda jsou splněny podmínky řízení, v posuzovaném případě tedy vyčerpání řádných opravných prostředků. Vzhledem k tomu, že soud prvního stupně dospěl ke správným právním závěrům ohledně nepřipustnosti podané žaloby, nelze mu klást k tíži pominutí některých žalobních bodů. Soud přitom správně uvedl, že stěžovatel měl žalobou napadnout rozhodnutí, které vzešlo z podaného opravného prostředku (rozkladu), kterým stěžovatel napadl žalobou napadené rozhodnutí.

O tvrzeném přímém účinku rámcové směrnice, potažmo jejího čl. 4 odst. 1, z čehož stěžovatel dovozuje přípustnost podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2006, čj. 28799/05-611/IV. vyř., Nejvyšší správní soud uvážil následovně. Podle relevantní judikatury Soudního dvora Evropských společenství se jako základní podmínky bezprostřední aplikovatelnosti pravidel směrnice jeví: uplynutí transpoziční lhůty, nenáležitá transpozice směrnice, dostatečná přesnost a bezpodmínečnost pravidla směrnice, aktivní legitimace osoby, jež se bezprostřední aplikovatelnosti dovolává, a skutečnost, že bezprostřední aplikací směrnice nedojde k uložení povinnosti jednotlivci.

V posuzovaném případě je relevantní směrnicí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice). Lhůta pro transpozici rámcové směrnice uplynula dne 24. 7. 2003. Ustanovení čl. 4 odst. 1 rámcové směrnice však bylo do českého právního řádu provedeno, resp. ustanovení § 65 a násl. s. ř. s. (event. § 244 a násl. části V. o. s. ř.) účinné od 1. 1. 2003 je plně v souladu s požadavky čl. 4 odst. 1 rámcové směrnice. Česká právní úprava, s ohledem na výše uvedené je tak podle Nejvyššího správního soudu plně slučitelná s požadavky uvedené rámcové směrnice, tudíž lze dodat, že směrnice byla ve vztahu k jejímu čl. 4 odst. 1 českým právem náležitě a včas provedena. Vnitrostátní právní řád umožňuje podání žaloby, stejně jako jiného opravného prostředku ve správním řízení tomu, kdo je dotčen příslušným rozhodnutím národního regulátora. Nelze proto hovořit o jejím přímém účinku, jestliže jedna z podmínek, které musí být k jeho nastoupení splněny kumulativně, nenastala. Za dané situace se proto Nejvyšší správní soud již nezabýval posuzováním splnění dalších podmínek přímého účinku rámcové směrnice. Podle právního názoru Nejvyššího správního soudu tedy přípustnost žaloby nezakládá ani stěžovatelem tvrzený přímý účinek rámcové směrnice, potažmo přímý účinek jejího článku 4 odst. 1.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti proto Nejvyšší správní soud hodnotí žalobu napadající rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2006, čj. 28799/05-611/IV. vyř., shodně se soudem prvního stupně, jako nepřipustnou.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. není dán, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. září 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu